

De landschappen van Yves Beaumont

“Ik ben een ouderwetse schilder”

Het is een hele klim naar het atelier van Yves Beaumont in een pand, drie hoog boven een uitdragerij, op een steenworp van het strand van Oostende. Het licht valt er volop binnen. Hij is er nog maar pas ingetrokken, het is er allemaal nog heel netjes, ietwat ongewoon voor een schildersatelier. Dat zal wel gauw veranderen want Yves is een werker en heeft in zijn jonge carrière toch al heel wat op zijn actief.

BEWONDERING EN INSPIRATIE

Yves Beaumont (*1970) studeerde schilderkunst aan de Koninklijke Academie te Gent. “Karel Dierickx vond ik zeer indrukwekkend,” vertelt hij, “die man was bezig met poëzie in zijn werk.” Wat hij in deze leraar-kunstenaar vooral waardeerde was dat hij de blik opentrok, dat hij met zijn studenten veelvuldig sprak over tentoonstellingen in binnen- en buitenland. Hij is afgestudeerd in 1993, hij was niet bepaald de uitblinker van de klas maar kon jury en leraars overtuigen. “Karel was zo’n beetje mijn held. Ik ben een tijd beïnvloed geweest door dat werk van hem en heb getracht dat te ontvluchten. Later heb ik me daar niet meer tegen verzet.” En we kunnen, gewoon door rond te kijken in het atelier, al vaststellen dat het goed gekomen is. Hij heeft trouwens nog steeds een goed contact met zijn oud-leraar. Karel Dierickx schrijft zelf in een tekst dat ze *compagnons de route* zijn geworden.

“Ik ben eigenlijk een ouderwetse schilder,” stelt Yves Beaumont, “ik hou me met het traditioneel gegeven van het landschap bezig. Dat komt door mijn interesse voor de Hollandse en Vlaamse landschapsschilderkunst van de zeventiende eeuw.” Van Ruysdael en tijdgenoten boeien hem mateloos. Maar ook de School van Barbizon, Théodore Rousseau en Claude Monet, en de grote Engelse landschapsschilders als Constable en Turner zijn voor hem bronnen van bewondering en inspiratie, net zoals Mondriaan en Spilliaert. “Zelfs in de late twintigste eeuw gaat

mijn interesse vooral uit naar schilders voor wie het landschappelijk gegeven een erg grote rol heeft gespeeld en nog steeds speelt. Denk maar aan Per Kirkeby en Bernd Koberling. Langs die weg ben ik tot mijn huidige werk gekomen. Ik hecht veel belang aan de verfhuid, de gelaagdheid van de verf, het evenwicht op het doek, de compositie. Het is eigenlijk poëzie.”

SKELET VAN EEN OORSPRONKELIJK BEELD

“Ik ben zeer politiek bewust en ik heb uitgesproken meningen. Mijn schilderkunst is een soort vlucht daaruit.” Die uitspraak komt wat als een verrassing, de schilderijen van Beaumont zijn eerder beschouwend van aard en kunnen moeilijk als een politieke boodschap gezien worden. Voor alle duidelijkheid: ze zijn dat ook niet.

Hij stelde nu voor de derde keer tentoon in de Studio 1.1 in Londen. Die galerie is eigenlijk een kunstenaarsinitiatief, ooit ietwat underground, dat nu stilaan volwassen is geworden. “Ze vinden mijn werk daar interessant omdat het zich ent op de traditie en in dialoog treedt met het hedendaagse beeld-denken.”

“Ik poog altijd te zoeken naar de essentie van het beeld. Een schilderij is nooit een weergave van het oorspronkelijke beeld. Een schilderij is een leven op zich, een object. Je moet als het ware bijna een skelet overhouden van het oorspronkelijke beeld.” Het is inderdaad zo dat hij het echt als een uitdaging ziet om via het zeer traditionele medium van

Waterlines, 2008,
olieverf op doek, 40 x 50 cm
COURTESY STUDIO 1.1 LONDEN

Waterlines (La nit eterna),
2008-2009, olieverf op doek,
120 x 100 cm
COURTESY JAN DHAESE

Foto: Saskia Vanderschelle

Foto: J Godecharle, Brugge

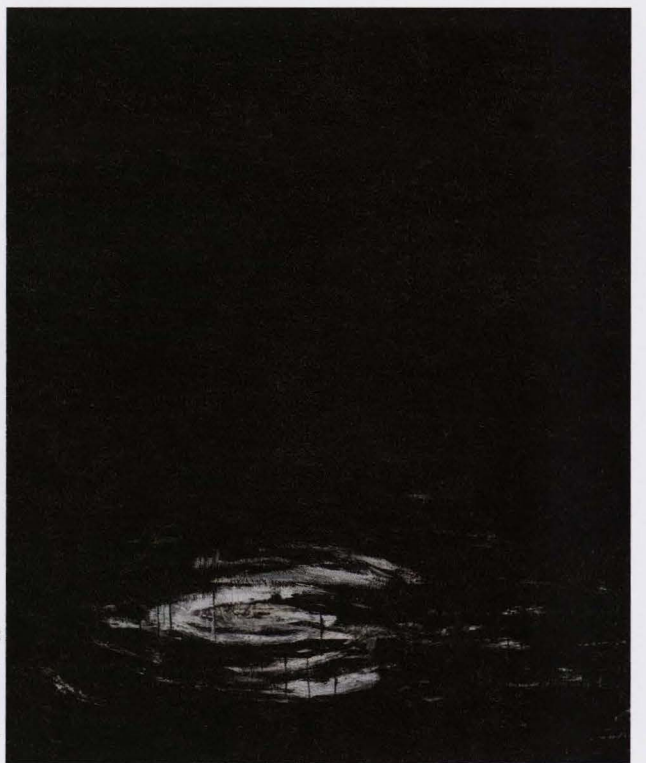

Foto: J Godecharle, Brugge

De landschappen van Yves Beaumont

Foto: J. Godecharle, Brugge

Foto: Saskia Vanderschuerle

de schilderkunst te komen tot een vertaling van een even traditioneel en ook universeel gegeven als 'het landschap' naar een beeld dat de hedendaagse mens, die overweldigd wordt door een overvloed aan beeldmateriaal, kan aanspreken. Zo poogt hij zijn ervaring van het landschap vast te leggen binnen de grenzen van het papier of het doek. Gebruik makend van compositie en evenwicht tracht hij een atmosfeer op te roepen en een nieuw gegeven te creëren met als resultaat een schilderij dat losstaat van de anekdote, een werk dat een leven op zich kan leiden zoals elk goed schilderij.

Hij maakt veel gebruik van schetsen en zelf genomen foto's. Zo is hij meerdere keren een paar weken op het eiland Formentera (Balearen) geweest om er voornamelijk schetsen te maken van de pijnbomen. Ook de diepe Ardennen met de Semoisvallei konden hem meermaals bekoren, zijn verblijven daar resulteerden in een reeks van monumentale houtskooltekeningen die nu tot het kunstbezit van het Vlaams Parlement behoren.

POËZIE

Maar hij vindt zijn inspiratie, de aanleiding tot werken ook heel dicht bij huis. Zijn ouderlijk huis was in Zandvoorde, een buurgemeente van Oostende, en lag op een

boogschuit van de kreken in de buurt. Het zijn de restanten van de zogenaamde spoelpolders die werden gebruikt ter verdediging van Oostende tijdens het Spaans beleg in de zeventiende eeuw. Als kind waren dat al grote aantrekkingspolen en bepaalden ze mee zijn landschapservaring. Yves Beaumont: "Ik gebruik de visuele lijnen van wateroppervlakten, kustlandschappen, duinenrijen als 'evenwichtsoefeningen'. Ik overschilder het oorspronkelijk gegeven, kras weg, overschilder opnieuw. Dat is wat ik de essentie van het oorspronkelijke beeld noem. Ik tracht de realiteit te vertalen naar een soort picturale logica, een logica die de sterkte van het oppervlak en de verfhuid bevoelt, een compositie kan bepalen en de materie en de verf als het ware kneedt. Ik zie het poëtisch karakter van een schilderij of een tekening als een zeer belangrijke eigenschap. Of dat nu *done* of *not done* is, interesseert me eigenlijk niet. Ik ben altijd mijn ding blijven doen, los van trends of modes."

Wateroppervlakten spelen een zeer grote rol in zijn werk. Iedereen die ooit op of rond het water heeft gewoond of geleefd of op één of andere plas in een bootje heeft verwoond, weet hoe verschillend, hoe variabel de weerspiegeling van de luchten in het water kan zijn. Hoe hypnotisch bijna het water de blik naar zich toetrekt, hoe verlokkelijk

Woods, 2007, houtskool op papier, 75 x 55 cm
VERZAMELING VLAAMS PARLEMENT

Waterlines, 2006, olieverf op doek, 60 x 60 cm
COURTESY STUDIO |.1 LONDEN

Van links naar rechts
Waterlines, 2007, olieverf op doek, 60 x 50 cm
COURTESY GALERIE JAN DHAESE

Waterlines, 2005-2006, olieverf op doek, 100 x 90 cm
PRIVECOLLECTIE

Waterlines (Inverno), 2006-2007, olieverf op doek, 120 x 100 cm
VERZAMELING VAN DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN

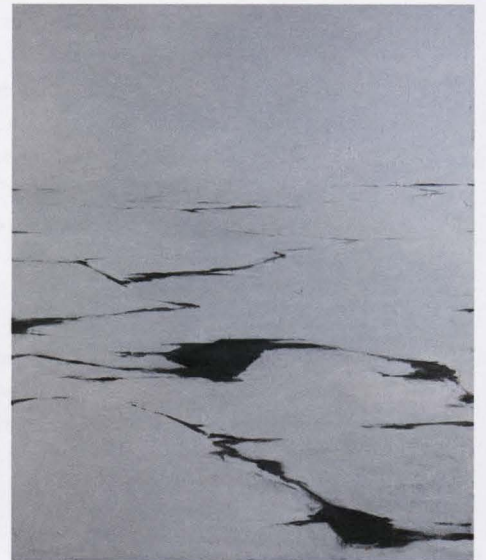

Foto 3 / Gelscherle, Brugge

De landschappen van Yves Beaumont

de diepte kan wenken en hoe ondoordringbaar het goud van de avondzon de onderwaterwereld voor je afsluit in een gloeiende rimpeling. Is het dan niet begrijpelijk dat een schilder niet duizend keer meer bewogen wordt om telkens weer die momenten te grijpen en vast te leggen om ze te kunnen delen met anderen?

Yves Beaumont is zo iemand, ik vermoed in hem een ware romanticus zoals in de grote traditie van de romantische schilders Caspar David Friedrich er één was. Hij is wel een hedendaagse romanticus die hedendaagse mensen aanspreekt en hen wat rust brengt in de drukte van het bestaan.

In zijn tentoonstelling *Beacons, signs & landscapes* in 2000 in de kapel van het Campo Santo te Sint-Amandsberg toonde hij een reeks Catalaanse en Ardeense landschappen. Ze waren zonder meer imposant. Ook al gaat het soms om kleiner werk wat het formaat betreft, toch weet deze kunstenaar een - bij wijlen dreigende - monumentaliteit te evoceren. Spontaan gaan mijn gedachten naar de Zwitser Arnold Böcklin met zijn vijfvoudige versie van *Die Toteninsel*. Er is geen enkele gelijkenis, behalve misschien de cipressen op het schilderij *Catalunya*, maar er is die sfeer waar enige beklemming van uitgaat, een sfeer die ik bij ook bij Böcklin ervaar.

MISLEIDENDE EENVOUD

De werken van Beaumont ogen soms zeer abstract, je kan er soms amper of helemaal niet meer het oorspronkelijk gegeven in herkennen. Een reeks werken die hij in 2003 exposeert in de Galerie Jörg Hasenbach te Antwerpen zijn van een uitgeduurde schoonheid en het zijn eigenlijk enkel de titels die verwijzen naar datgene wat er aan de basis lag. De schilderijen tonen precies en gevoelig aangebrachte lagen, laten onderlagen doorschemeren en schaduwen opdoemen, tonen net genoeg om de kijker te intrigeren en te laten naderen om van dichterbij te ontdekken en te speuren. Alhoewel de uitgangspunten wellicht totaal anders zijn, doen de werken, de resultaten an sich, soms denken aan het werk van Raoul De Keyser, en dat mag als een groot compliment beschouwd worden. Ze zijn allebei zonder twijfel schilders-pur-sang.

Tijdens ons gesprek verwijst de kunstenaar naar een tentoonstelling van William Turner die hij in Londen had gezien. "Op het eerste gezicht leken het witte bladen, enkel als je dichterbij kwam zag je het lichte geel in een grijze vlek, het was amper zichtbaar, maar groots!" Dat is het wat hij tracht te doen: een wereld oproepen met een op het eerste gezicht minimale ingreep. Maar die

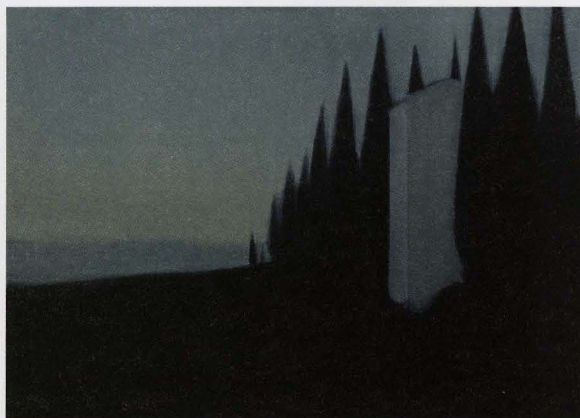

Foto: Sj. Condecharie, Brugge

Catalunya, 1999-2000, olieverf op doek, 50 x 70 cm
VERZAMELING STAD OOSTENDE

Paysage Ardennais, 2005, olieverf op doek, 40 x 60 cm
PRIVÉCOLLECTIE

ogenschijnlijk minimale ingreep kan soms het resultaat zijn van heel veel werk en gepassioneerd zoeken en proberen. In zijn werk zijn ook referenties te zien naar de grote voorgangers, nooit is dat expliciet, maar met een zekere lichtvoetigheid. Annelies Vantuyghem schrijft het in een tekst als volgt: "De compositieschema's die Beaumont hanteert, getuigen van zijn bewondering voor oude landschapsmeesters (bv. de driehoek als beeldstructurende module in zijn bevroren *Waterlines*), ze knipogen naar perspectivische zichten in de schemering van stadsgenoot Léon Spilliaert (in de reeks *Coastal landscapes* en de *Woods-series*) en echoën het abstractieproces van Piet Mondriaans *Appelboomserie* in de richting van geometrische composities (*The Orchard*)."

Onlangs nog konden tal van belangstellenden deze woorden toetsen aan de werkelijkheid in de solotentoonstelling die hij in de Gentse Galerie Jan Dhaese (zijn vaste galerie) presenteerde.

Het mag duidelijk zijn, deze kunstenaar brengt werk dat boeit door zijn veelzijdigheid. De misleidende eenvoud is juist een bron van lust voor de fijnproever en nodigt uit tot rustgevend verwijlen en toch actief zoeken naar de vele gelaagdheden.

Daan Rau

info

Komende tentoonstellingen met werk van Yves Beaumont:

Museum van Deinze en Leiestreek, Deinze
'Landscapes 2005 - 2010' (solo)

Van 26 juni tot 5 september 2010

•
Galerie Jan D'haese, Ajuinlei 15B, Gent
'Summershow' (groepstentoonstelling)
Van 4 juli tot 1 augustus 2010

•
Galerie Zwart Huis, Zeedijk 639, Knokke
Van 11 september tot 30 november 2010

www.yvesbeaumont.be